

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

Entre 'ls grans mestres d' Europa,
es un dels de més renóm:
ha escrit lo *Faust*; aixó basta
pera acreditar el seu nom.

LA HUELGA

Dissapte de la senmana passada 'ls hauríau vistos desfilant per la Rambla, formant de part a part del passeig central un grup espès de dos ó tres mil homes. No guardavan formació, ni marxavan a pas acompassat, pero tampoch pot dirse que anessin desordenats: al contrari, de la massa no sortia un sol crit, y apenas si entre ells se sostenia una conversa.

Apesar del silenci que guardavan, la gent que a las tardes sol transitar per aquell siti, obría ca-

rrer, franquejantlos pas: los de las botigas s' apilotavan a las portas, y 's badavan alguns balcons, omplintse de curiosos, com si tothom tingués interès en contemplar aquell exércit del treball en estat de indisciplina.

L' espectacle de una *huelga* no deixa de ser imponent, com ho son tots los fenómenos així del ordre físich com del ordre social. Aquella massa composta de gent robusta y vigorosa, en la qual s' hi veyan caras angulosas y torradas per l' intemperie, ulls de mirada ferma, muscles enfortits per la fatiga y prendas de vestir espurnejadas de cals y de morter, recordava ab sas andansas airosas y resoltas, lo pas de una brigada.

Soldats y treballadors *huelguistas* inspiran idénticas consideracions, y la primera que s' ocorra es que no té la més remota aplicació al ordre social aquell principi aritmétich que senta com una veritat indiscutible que una suma equival a l' aglomeració de sumandos homogéneos.

Aquí nó: en un exércit hi ha que considerar separadament al home y al soldat, com en una massa de treballadors hi ha que considerar separadament també, al home y al individuo afiliat a una societat obrera. Lo 90 per cent dels soldats van a servir per forza, se subjectan per forza a las severas prescripcions de la ordenansa, y quan arriba l' hora d' exposar la vida, 's baten per forza, ó cegament, sense donarse compte de lo que fan. Individualment fugirían de molestias y perills; pero colectivament s' hi subjectan. La suma resulta de una naturalesa enterament distinta de la naturalesa de cada sumando.

Dirigiuvos un per un als mestres de casas y manobras que s' han declarat en *huelga*, y aquella massa compacta y resolta que havéu vist desfilant per la Rambla, 's descompondrá com un feix de bastons al deslligarse. Colectivament, son obrers associats; aisladament, son pares de familia. Com

à pares de família, que tenen necessitats apremiants, lamentan ó maleheixen l' estat en que 's troban; com à obrers associats, obeheixen y callan y hasta 's diria que 's recrean en lo sacrifici que s' imposan.

¿A qué 's deu aquesta aberració? Caldria preguntarho als sabis que 's trenca la closca buscant en la conformació física del cos humà, l' origen de l' especie. Los que sostenen que l' home descendeix del mico, si un dia 's fixan en certs instints del sér humà, per forsa haurán de ampliar la genealogia del home, reconeixent que altres molts animals nos han transmés també las sèvas inclinacions. L' home conserva molt del bé: lo mateix afany per formar remat, mal siga perque 'l dugan al escorxador.

Las societats obreras de resistencia que, manejadas ab talent y cautela, poden contribuir poderosamente à millorar la sort de las classes treballadoras, son ocasionadas à tota mena de desventuras quan cauhen en malas mans. No todas las *huelgas* tenen per mira l'interés de la classe obrera; en algunas ha de buscarse hi alló qu' en catalá se 'n diu la *bruixa*, y la famosa *bruixa* no viu sempre entre 'ls burgesos, qu' explotan la suor del obrer, sinó entre certs elements que, ventilos amistat, explotan la sèva obcecació y la sèva ignorancia, y abusan indignament del sèu esperit de obediencia.

Una *huelga* es un plet: fins tenint rahò, moltes vegadas se pert, y hasta guanyantse, ocasiona perduas considerables. Los jornals que s' han deixat de fer durant la paralisació, ja no 's recobran may més, y dificilment la disputada millora (cas d' obtenirse, que raras vegadas s' alcanza) arriba à compensar aquella perdua segura y positiva.

Y s' alcanza raras vegadas la millora, perque si una lluyta hi ha desigual, es la que s' estableix entre 'l capital y 'l treball. Pel primer son todas las probabilitats d' éxit; pel segon todas las desventatjas. Lo capitalista té 'l ronyò cubert y no li faltarán pá y ví à la taula y todas las comoditats per ell y per sa família per molt que duri la *huelga*. En cambi 'l treballador haurá d' haverse las desde 'l principi ab enemichs que no donan trevas, la fam y la miseria.

Los capitalistas son pochos y tenen queviures de sobras; en cambi 'ls treballadors son molts y careixen de vituallas. Los exércits guanyan pèl número las més de las vegadas; pero 'ls exércits sitiats per fam, quan més numerosos son, més prompte sucumbeixen.

Principis generals son aquestos que ningú podrà desmentirlos. Que 'ls que miran las *huelgas*, no baix lo punt de vista de l' equitat, ó del amor propi, sinó baix l' aspecte de la conveniencia, qu' es com deuen mirarse aquestas qüestions, los prenguin com à fills de la més absoluta imparcialitat.

No se, ni tracto de averiguar, en aquestos moments, de part de quí está la rahò; pero, home de cor, me dal, y més ara, en vigílias de Nadal, que la perturbació y la tristesa s' hajan ensenyorit de un gran número de familias de honrats treballadors.

¡Nadal! Festa de las expansions íntimas, alegría de las familias, esplay dels cors... ¿Quí es tant pobre que deixa de celebrar la diada de Nadal?

Desde 'l magnat al menestral, desde l' propietari al jornalero, tothom en semblant dia ploma

gall, capò ó pollastre ó escorxa conill qui no pot plomar viram. Entorn de la taula tothom riu y bromeja. Nadal no es més que un cop à l' any.

¡Quín contrast oferían aquestos días ab la fira de l' Esplanada las obras de l' Exposició paralisadas completament. Los galls feyan lo vano y pioquejavan, entre una rodona de compradors y curiosos... ¡Y quína manera de sospesar y de palpar y de bufar lo plomissoll... Y després de un petit regateig —tant ne vull, tant vos ne donaré— au, à casa. ¡Quína animació, quína alegría!

En cambi las obras desertas, solitarias... los regles colocats encare al caire de las parets mitj fetas, las bastidas posadas, lo morter resech... tot tal com va quedar al declararse la *huelga*... ¡quína tristesa!... ¡quín mal de cor!

Y 'l paleta ó l' infelís manobra, que no tenint res més que fer en tot lo día, se 'n va à donar un vol per la fira dels galls ¡cóm se sent ferit per aquest contrast!... ¡quínas ideas atravessan lo sèu cervell!...

Ab las mans à las butxacas y las butxacas vuidas se 'n torna à casa sèva: truca: sa dona li franqueja la porta y la quitxalleta, en expectativa de grans aconteixements, se li abraça à las camas.

—Papa... papa...

—¿Y 'l gall?...

—¿Que no duhéu lo gall aquest any?

Y ell, passantse la mà pèl front, ha de respondre:

—Calléu... Aquest any los galls s' han declarat en *huelga*.

P. DEL O.

VIRAM.

Si Nadal no existís, sería precis inventarlo.

Verdaderament es una festa indispensable, no per la sèva significació, sinó perque dona motiu y pretest pera fer una bona aclarida en lo món dels galls y demés animals de ploma.

¡Bè se 'n mata de viram cada Nadal! ¡bè 'n cauhen de caps ab més ó menos cresta! Pues al tornar lo Nadal següent, torna à haverhi 'ls mateixos, com si res hagués succehit, ni cap gall s' hagués mort.

De manera que si cada any en aquestos días no 'ns dediquessim à fer una expurgada radical entre aquesta faramalla, tal vegada acabariam per ser aplastats pèl número, y convertits en esclaus y víctimas dels pollastres y demés viram de *ambos sexes*.

Crech que aquesta es l' única, la poderosa rahò que justifica la degollació gallística que estém presenciant.

Hi ha personas que en tot l' any no tæstan ni senten altres galls que 'ls que acostuman à fer, cantant pèls cel-oberts, las minyonas dels pisos baixos. Pero al venir Nadal, no hi ha qui 'ls deturi: han de menjar gall; costi lo que costi... mentres no costi massa.

A la Rambla talment sembla que hi haji 'l cop: no 's veu altra cosa que grupos, gent anant y venint, pagesos insoburdinats, ciutadans que volen catequisarlos... tot aixó amenisat ab lo pioch, pioch! de las pobras víctimas que jeuhen per allí terra, de bigotis sobre la palla, mirantse als transeunts ab uns ullets tristos que sembla que vulguin dir:

—¡Ja ho veyéu! ¡aquí 'ns teniu à punt d' anar à la cacerola! ¡Ves lo que hi venim à compondre en aquest món!—

Y algunas gallinas ilustradas que reposan en segona fila, mouhen també la vista, convenint ab lo que 'ls primers han dit y sembla que anyadeixen:

— ¡Y tal! ¡després criticarán los temps antichs y dirán mal del *Spoliarium!*...

Los compradors remenan y sacsejan los pobres animals, ni més ni menos que si fossin préssechs.

— ¡Ey, vos, la dona! ¿quán aquest parell de capons?

— ¿Vol que li digui l' últim preu? Tres duros.

— ¡Jesús, María, Joseph! ¿que 's penséu que 'm mamó 'l dit?

— Senyora, jo no m' hi allargat tant; jo no 'm penso que 's mamí res... ¿Los vol per dotze pessetas?

— ¡Vuyt!

— Vaji en nom de Déu, senyora: aixó si que seria comprar bè y pagar malament... ¿Los vol per deu?

— ¡Vuyt!

— ¿Los vol per nou?

— ¡Vuyt!

— Lo que deu volguer dir es que porta la bossa vuyda. ¡Vaya unas senyoras!...

Mès avall un menestral concerta una oca tan alta com en Tort y Martorell.

— ¿Quán es aquest animal?

— Setze pessetas com una malla.

— ¡Je, je! Per setze pessetas compro totas las ocas de la Catedral...

— ¿Y 'ls ánechs del *Parca* y tot?

— Potser sí.—

Las venedoras insultan als compradors y aquestos los tiran la virám de revés, recreantse en denigrar lo género y fent veure que ni regalat lo pendrían.

— A veure aquest gall — diu un fulano de bon humor, á una pajesa que fa cara de *pocos amigos*.

— Tingui, sospésil: no hi ha bestia més grossa en tota la fira...

— ¡Psè, no m' acaba de agradar! Trobo que fa 'l posat molt trist... Y sembla molt vell...

— Sí; tè mil anys— replica la dona, empipantse.

— ¡Ah! Donchs ja entench perque fa aquesta cara tan melancólica: deu ser lo gall de la Passió.

— Mès aviat será 'l porch de Sant Antoni.

— ¿Quí; 'l gall?

— Nó, vosté.—

En materia de virám, com en tot lo demés, hi ha una pila de gustos y preocupacions.

— ¿Veu?— diu un — jo per res del món menjaría galls d' indi.

— ¿Per qué? ¿que no tenen la carn bona?

— ¡Que vol que li digui! ¡no m' agradan las bestias orgullosas! ¿No ha reparat ab quín descaro 's miran á la gent? Sembla que 'ns diguin: — ¡Ah farts! ¡cóm us ne lleparéu los bigotis de nosaltres!

— ¡Cá' no s' hi fixi ab aixó! La qüestió es que de un gall n' hi ha un bon tip.

— ¡Y tan! A mí ja m' alipau no més de mirar los... ¡Guayti, guayti quín ayre més insolent!... ¡Fanfarróns!...

Los més modestos se contentan ab un parell de conillots, que ben guisats, fan tan bon paper com un parell de pollastres.

— ¿Son cars aquests conills?

— No senyor: á dugas pessetas, trihi...

— Ja semblan macos; pero ¿sab? tinch pòr d'

una cosa. Diu que aquest any los conills casulans tenen la verola... ¿Qu es veritat?

— ¡Tantas cosas diuhen! Pero miri, fassi un' altra cosa; quedis aquest parell de bosch, morts: son molt frescos.

— ¿Y no poden tenir la verola aquests també?

— ¡Cá, home, cá! ¿No veu que 'ls cassan ab escopetas vacunadas?—

Un dels que més ho entenen es lo porter de la nostra casa: ahir vaig sentir com ne parlava ab la seva dona.

— ¿Y donchs?— deya ella— ¿qué pensas fer aquest any?

— Res.

— ¿No vols comprar una mica de virám, un parell de gallinas?

— ¡Cá! Diu que tot va molt car, y ademés si un no fa 'l cap viu, li donan gat per llebra.

— ¿Y donchs, qué menjarém aquestas festas?

— ¿Qué? Ja veurás: si fins paganho bè, per llebra t' han de donar gat, tan se val que 'ns menjém lo nostre. Aixis la cosa 'ns sortirá barato y sabrém lo que menjém.

A. MARCH.

Si 's pogués cubrir de plomas tot ell per 'munt y per 'vall, ¿no es vritat que d' aquest tipo se 'n podría fé un bon gall?

UN POETA TRONAT

EN LA DIADA DE NADAL.

DÉCIMAS.

Lo sastre, lo sabater,
lo sereno, 'l vigilant,
lo fondista, 'l traficant
la modista y 'l barber,
donant un tros de paper
s' emportan una pesseta,
y ¡ay! á mí que só poeta
que faig versos á trompons,
ningú 'm dona per turróns
quan més la *gassussa* apreta.

Sapiguer ¡oh cels voldría!

(vers robat á Calderon).

perque los poetas son
excluits en aqueix dia?

Atipa'ls tothom deuría,

puig ja que 'l sereno, 'l sastre,

la modista y lo pillastre

del taberner arreplegan,

¿de qué vindrá que l' hi negan

dotze rals per un pollastre?

Tot l' any lo poeta dejuna

pensant ab *ninetas* bellas,

fent versos á las estrellas,

y á las banyas de la lluna,

y quan per mala fortuna,

viu fins Nadal ab treball,

magre y groch com un secall,

ningú ni un xavo li hi afluixa,

ningú l' hi endosa una cuixa,

sia de polla ó de gall.

¡Trista costum de escluí

al desventurat poeta!

No l' hi feu tant malifeta:

convideulo á lo festí;

feulo atipar á desdi'

fins que se ho puga aguanta',

puig heu de considerá'

que si aquet ser *racional*
no s' atipa per Nadal,
no sè quan s' atipará.

Apa, no sigau escassos,
deuli gall, turrans, vi blanch,
y cediuli tot de franch
ja que li fregau pels nassos;
porteuli lo pa á cabassos,
que s' atipi de debó,
qu' en tenint lo ventre á tó
si 'n farà de poesias!
Vaja tindréu per molts días
poeta de..... carreró!

JOSEPH M.ª CODOLSA.

FELICITACIONS.

Per xó 'm crema l' hivern: los panallóns, los constipats y las felicitacions son las tres calamitat d' aquesta estació abominable.

Sobre tot las felicitacions; son una cosa terrible. Un no pot sortir de casa que no 's veji assaltat per un exércit de mans, armadas ab cromos y papeletas.

Y lo pitjor es que si un no 's mou de casa, li passa exactament lo mateix.

—¡Ning, ning!

—¿Qui hi ha?

—¡Que passi felissas festas!—

Es l' escolá de la parroquia, que un no havia vist may.

—¡Ning, ning!... ¡Felissas festas!—

Lo vigilant del carrer, que may los ha obert la porta.

—¡Ning, ning!... ¡Que per molts anys!—

Un repartidor d' obras á las quals may han estat suscrits.

Y així sucesivament, fins que 'l timbre de la porta 's trenca, ó vostés acaban los quartos y la paciencia, ó tiran algun portador de décimas escalas avall.

L' invenció de las felicitacions se pert en la *noche de los gorreros*; pero d' uns quants anys á aquesta part, la plaga ha adquirit proporcions verdaderament fabulosas.

Avants un feya 'ls seus càlculs y deya:

—Ja veurás; tan pèl sereno, tan al barber, tan al café y tan al repartidor del diari... es tan: ja sè de quín mal haig de morir.—

Ara nó; hi ha persona á qui un no coneix ni de vista, y que ab la major frescura 'ns planta la felicitació pèls bigotis, acompanyantse de la cantarella de costum:

—¡Que passi felissas festas!

—Home, no tinch l' honor de...

—¡Cóm! ¿no 'm recorda? La mèva mare era llevadora.

—Me 'n alegro moltíssim.

—Ella va ser la que...

—¡Ah! ¿Es á dir qu' ella va ser la...?—

Un de bona gana li plantaria un revès, pero acaba per afluixar la mosca, per tréuressel més aviat del davant.

Hi ha felicitants que al menos tenen lo bon gust de oferirlos un cromo elegant ó un dibuix que alegra la vista; pero n' hi ha d' altres tan sanguinaris y mal intencionats, que á més de mortificarlos ab la fiblada que 'ls donan á la butxaca, los condemnan encara al torment d' haver

de llegir versos pitjor que la dinamita y cromos que semblan fets á cops de ribot.

L' any passat un fulano va felicitar-me ab un cromo que representava... ¿no dirian qué?

L' interior d' una fàbrica de fideus.

—¿Seria l' aprenent del adroguer?—

No senyors, era l' escombriayre.

Moltes personas que saben ahont tenen la mà dreta, veyent que 'l mal en lloch de desapareixe tendeix á aumentar, han resolt defensarse, fixant en las portas dels pisos ó dels despais un lletrero que diu;

—*No se admiten felicitaciones.*

Però es lo que succeheix: per bona que sigui una idea, sempre hi ha qui troba arguments capassos per desbaratarla victoriosament.

—Aixó es molt lleig—deya un *felicitacionista* dels més intrépits, —¿per qué han de privar que un felicit y demostri 'l seu afecte á las personas conegudas? La felicitació s' ha d' admetre sempre: ara si donan propina ó nó, aixó 's deixa á la seva voluntat.—

Es tan ben dit tot aixó, que jo m' hi apressurat á aprofitar l' ocurrencia, clavant á la porta de casa un paperet que diu aixís:

Se admiten felicitaciones,

pero...

no se da un céntimo á nadie.

Veyám si á pesar d' aixó, encara vindrá algú.

MATÍAS BONAFÉ.

UN SOMNI.

Hi ha mentidas que semblan veritats.

Jo que no coneixia tal cosa; jo que me 'n reya d' aquestas escenas imaginarias, que més de quatre vegadas havia sentit explicar á casa entre la dona y la sogra tot prenent xocolate 'l dematí després d' havernos llevat, comunicantse las sevas impresions y consultantho ab un llibret de somnis; jo que... ¡vamos! ni que m' ho haguessen jurat hauria pogut creure ab aquells romansos, lo que feya qu' acabessin per dirme mitj embutidas:

—¡Mira noy, ja estás ben llest!... ¡Tant de bó que fòs veritat!...—Així com deyan altres vegadas:—¡Sort qu' ha sigut mentida!...—

¿Volen que 'ls sigui franch?... No ho entenía: Millor dit, no m' ho empassava. ¡No hi podia fer més! Deuhen esser carnaduras. Creya que tot era *camama*, y á no ser que 'm constava positivament qu' anavam tots á retiro ab un ventrell tant pansit com un sach de gemechs desinflat, m' hauria ben pensat qu' havian sopat fort; pero per desgracia no era així, puig que no ho permetta la modesta *nómina* que cobrava de las *Casas Consistoriales* qu' era ahont me tenian llogat.

(¡Bè!... Ara no 's pensin que fòs per portá 'ls Gegants per Corpus, ni per escombrar carrers.) ¡No senyors, no!... ¡Res d' aixó!... Tocava las trampas, pero... sense fer soroll.

¿Que no ho comprenen?... ¡Aixó ray! Ja 'ls ho explicaré: omplia cédulas á tots préus, aixís es que *cumpliendo estrictamente con mi deber* me feya un sobre-sou que m' ajudava á tapar la gorja dels de casa fins á darrers de mes.

TAL PARA CUAL.

—¡Ay, ay! no es lo meu marit aquell que va ab aquella senyora?...
Si no fos que á las tres haig de ser á casa del cosí, baixava y l' hi armava un escándol...

¡Jo hauria estat ben fresch sense aquestas ganguetas!... ¡Cóm m' hauria arreglat pera atipar á la sogra, á la dona y á tres criaturas que tenia?... Ab molta de rahò diuhen que quan Dèu tanca un portal, ja n' obra un altre.

•••
Pero aném al cas: jo no sè si varen ser las olivas verdas que vaig menjar ahir, ó si es qu' estava boca enlayre, lo que sí sè es qu' aquesta nit m' he trobat en un *fandango* d' alló més, cosa que m' ha vingut completament de nou, per ser

la primera vegada d' haver tingut que desempeñar lo paper de protagonista en un d' aquests dramas nocturnos é imaginaris.

¡No ha sigut mal debut!... ¡Creguin qu' ha valgut la pena!... Ja ho veuran, tinguin paciencia y l' ho explicaré.

Figúrinse qu' he somiat qu' havia mort de repent. ¡Quina alegría tan gran tenia d' haver deixat tants mals de caps en aquesta terra y poguer comensar á coneixer lo descans de la Gloria celestial!...

Al anarme'n d'aquest món havia quedat mon cos estirat y vestit de gala sobre un llit de pots y banchs, esperant que 'l vinguessin á buscar l'endemá dematinet ab un d'aquests *tivolis* ab cortinetas, per acompanyarlo á la torra, qu'era l'única propietat que tenia de recreo.

Jo llavoras, ó millor dit, la mèva ànima, volava per dintre l'arcoba esperant qu'obrissin la finestra pera presentarse á Sant Pere. No 's feu esperar gayre lo que tan desitjava, puig qu'adonantse la sogra que 'm comensava á descompondre, doná ordre d'obrirho tot, á fi de que 's renovès l'ayre d'aquella escarransida arcoba.

¡Ancha Castilla!... ¡Aixó es aixó!... De la primera embestida me 'n vaig anar més alt que 'l andamiatje del monument á Colon.

M'aguantava pe 'ls ayres com per encant, més lleuger que un fi de mes y... ¡jala!... y ¡jala!... anava pujant qu'era un gust. Per veurer si 'm trobava gayre lluny de terra vaig volgué mirá á baix... pero ¡fillets de Dèul!... ¡Ni may qu'ho hagués fet!... Me doná un rodament de cap... qu'en fi, si vaig atrapar á algú á sota, devia quedar com sortint de la botiga...

Pero jo, pobret de mí, ¿cóm ho havia de fer trobantme sense aygua-naf y tant malament entremitj d'aquellas boyras que atravessaba com un cohet d'aquells que xiulan? ..

Al menos trobès un *apeadero*, pensava jo: pero ¡cá!... ni pisca de veure res. Si topo 'm desencolo. ¡Quina por tenia d'un *choquel*!... Semblava qu'

VENTATJAS DEL POLISSON.

D'aquest modo una senyora, ben curiosa y endressada, pot aná á comprar soleta y estalvia una criada.

anés ab lo ferro-carril de Sarriá ó ab lo Tranvia de Circunvalació. ¡Quanta rapidés!...

Allo era un patí etern, fins qu' al últim... ¡oh, esperansa!... vaig comensá á filar un gran edifici molt semblant al Born nou ¡ab una entrada que tenia!... ¿Qué compón aquella del carrer de Moncada, ni la de ca 'n Lopez, ni la de la Diputació?... ¡Més gran!... ¡Molt més gran!... No hi havia pas punt de comparació; per lo que 'm vaig creurer que 'm trobava al últim del viatge.

Més cruixit que si hagués dormit ab márfega sola, al arribarhi vaig pensar: ¿Qué faré?... Si pujo desseguida, al arribá á dalt no podré dir ni faba, resolguent assentarme en lo primer grahò d'aquella hermosa escalinata.

¡Quina llimpiesa!... Ja 'ls hi dich que 'l porter devia cobrar bonas propinas, perque alló era un mirall. Tot se podia llepar; no 's veyia una bolba en lloch.

Jo allí enfabat mirantho seguía assentat al grahò del portal, que si m' hagués vist algú, s'hauria pensat qu'esperava la sopa.

Quimet, vaig dirme, t' has de bellugar d'una manera ó d'un'altra, perque si 't sorpren la nit y t' atrapan per 'quí, se pensarán y ab rahò qu'has vingut á robar los poms de la escala, ó 'ls metxeros del gas.

Pero... ¿á n' aquí presentarme, si no 's veyia un *alma viviente* en lloch?... Tot era quietut y repós; de segur que tothom dormia: no se sentia ni una mosca.

De repent, fixantme ab lo nikelat pica-portas, vaig dirme: ¡picarè!... ¿Pero y si 's pensan qu' es 'l de la llet de burra?... ¡Bah, bah... que s' ho pensin; la cosa es que 'm senti algú: picarè quatre pichs y repicò.

¡Infortunat de mí!... Tot just havia ressonat per la escalinata lo primer pich, quan me sento en lo bell mitj del clatell un cop tan fort, que si 'm toca un dit més avall me descabella. Me vaig girar més rodò que un tortell de duro, trobantme de cara á cara ab lo porter, *nada menos* qu' ab Sant Pere, qu' ab manifest mal humor me mirava fit á fit.

Era tot lo seu vestit una túnica fins als péus; l'hi lluhia la clepsa com si l' acabessin d'afeytar y portava encare en la mà 'l cos del delicte ó sigui la terrible clau tota d'or ab que m' havia avisat al mitj del clatell la sèva vinguda.

Com á bon espanyol anava á armarli bronca, dihentli que 'l citaria á *San Cayetano*, ja que per fermhi á bolets mé faltava valor; pero pensant que 'l podia necessitar, vaig concretarme á dirli hi ab lo tó més humil del món:

— ¡Dispensi!...

A lo que ab veu de *Visconti* contestá ell: — Un'altra vegada avans de trucar, pregunti.

— Home, jo 'm pensava que 'ls picaportas servían ..

— No pas per quan hi ha malalts—respongué ell sense deixarme acabar.

— ¡Bè!... ¡Ja ho veurá!... ¡Cóm un hom' es de fora!... Francament, no sabia ..— Donchs ara qu'ho sab, *targo* d'aquí.

En tota ma vida havia patit tant com en aquell moment; pero... ¿qué fer?... No podia tenirli lengua perque ab una empenta m' haguera tirat dalt-abaix y... ¿cóm hi hauria arribat?... Fet á mollas.

¡Déixinse d'aquella elevació!... ¡Figurinse, que 'l Sol, no més me tocava á las plantas dels peus!...

Aixís es que vaig aná apaciguantlo pregun-

tantli primer per la familia... després pe 'l gall de la Passió... y per últim si 'l malalt que m' havia dit era de cuidado.

—¡Cá!... Es Sant Roch que se li han tornat á obrí las llagas—me digué

—¿Llagas diu?... ¡Caramba!... ¡Si jo ho arribo á sapiguer!... ¡Oh!... ¡Y ara que vinch de casa!... ¡Hauria pujat un unguent que fa miracles!...

—¿Qué diu sant cristiá?... ¡Y encare 'n tenen?...

—¡Si senyor! l' hi vaig contestar, crech qu' encare 'n quedava mitja xiqueta.

—Donchs ja t' ordre d' anarlo á buscar.

¡Déu meu, que vaig haver dit!... ¡Entornarme'n!... Jo prou l' hi deya que s' hi arribés ell que coneixent lo camí 'n faria més via aprofitant las dresseras; pero no 'l vareig poguer convencer.

—No puch deixar per ningú la porteria—me contestava, y jo havent perdut tota esperansa, vaig quedarme ensopit, com si pensés ab la mona de Pasqua.

Al cap de un rato 'm digué ab un tó bastant inconvenient.

—¿Qué fem?... ¿Encare ets aquí?...

—Ja veurá, no s' enfadi, es que com un hom' no es práctic del terreno... ¿Sab?... potser no sabria tornar.

—¡Aixó ray!.. va butzinar, y obrint un kiosko, me doná una llauna com aquellas dels esmolets, dihentme:

—¡Tè!... Aquí tens una ida y vuelta—y havent cridat un angel porque 'm servis de guía, varem emprendre de nou 'l camí de casa mèva.

Varem arribarhi ab un obrí y tancá d' ulls, y trobant la finestra oberta varem entrá al pis sense que ningú ne hagués esment.

Jo desseguida vaig anar en busca del ditxós unguent y al sortir del rebost ab la xicra á la mà... l' angel havia volat.

¡Diu meu!... ¿Ahont s' haurá ficat aquell?... deya jo desesperat mirant darrera 'ls baguls y per sota la taula.—

¡Angel, angel... cridava jo ab tota la forsa dels meus pulmons.— ¡Angell!... ¡Angell!

—¡Quimet meu!... ¡Hermós!... ¿Qué vols?... ¡Soch aquí!... ¡Apropet teu!... me deya á cau d' orella una veu bastant coneguda.

—¿Eh?... ¡Qu' hi há!... vaig exclamar jo tot fregantme 'ls ulls com si volgués arriar lo transparent que 'ls cubria.

Vaig despertarme per fi, y... ¡Oh, sorpresa!... La mèva dona me tenia abraçat.

Llavoras comprenent què tot havia sigut mentida y sens volgué entrar en detalls vaig dirli:

—Noya tenias rahó: hi ha mentidas que semblan veritats.

S. B. y V.

COSAS.

1.

Si es somni aquesta vida com molts han afirmat, la mort será sens dupte l' estar despert. ¡Qui sab!

II.

Un capellá y un torero, un curial y un militar... molts teulas, molts banyas, molts enredos y poch pá.

III.

M' estranya que 'l senyó Tey, esguerrat d' un modó horrible, m sostingui qu' es possible la igualtat davant la lley.

IV.

Si un lloch bó per habitar resulta un lloch habitable, com que l' habitá es estar se'n podrá dir molt bè estable.

V.

Un amich íntim tenia que per tot ab mí venia fent gala d' íntimitat. Jo complascent m' hi mostrava quan favors me demanava d' amistat.

Sens' pensarho vingué un día que sa ajuda 'm convenia, y haventlo de menester, vaig dirli:—Has de corresponsdrem. Donchs ¿sabéu que va respóndrem?

—¡No pot ser!

S. GOMILA.

MONEDA DE L' HISTORIA.

Monedas gregas: A Agessilao, rey d' Esparta li preguntaren en

L' ARCALDE ANANT A ESTUDI.

¡Fora, no li diguéu res, que se'n va á aprendre francés!

certa ocasió quina de las virtuts era per ell més admirable, lo valor ó la justícia.

—Si tots los homes fossen justos—respongué 'l rey—lo valor fora completament inútil.

Platón, irritat contra un esclau que n' hi havia fet una de grossa, anava á castigarlo durament, á temps en qu' entrá á veure 'l Xenócrates.

Reportantse á presencia del seu amich, li digué:

—Entérat del delict de aquest brétol, y fesme 'l favor de castigarlo, perque estich tant enfadat que si ho feya jo mateix, tal vegada m' escediria.

—¿Sabs quin es l' animal més danyí? preguntavan al filosof Bias.

—Prou que ho sè: entre 'ls ferestechs es lo tirá; entre 'ls domesticats, l' aduldor.

A Aristipo li demanavan ab quina dona preferiria casarse.

Y respongué.

—Encara no ho sè, perque si es hermosa, 't vendrá; si lletja, 't disgustará; si pobre, 't arruinará y si rica voldrá dominarte.

Un sátrapa persa que havia sentit encomiar en gran manera la llibertat dels Lacedemonis, féu un viatge á Esparta per examinar de prop aquell país. Veje 'ls homes que treballavan ab duresa y menjavan ab sobrietat.

—Y aixó 'us posa tan orgullosos!... exclamá. ¿Y la llibertat no 'us serveix més que per aixó? A Persia de llibertat no 'n tenim; pero menjem molt millor que aquí.

—Los sátrapas! contestá lacónicament un espartá.

A UNA NENA.

SONET.

Perque m' estimas, Lola, jo t' estimo;
perque dius que m' adoras jo t' adoro,
y perque ton amor per mí no ignoro,
en cambi mon amor no t' escatimo.

Perque m' aymas ab fé jo á tú m' arrimo
y per amarte solzament no moro;
que al separám de tú al moment anyoro
ta mirada dolcíssima y ton mimo.

¿Qué perquè no 'ns casém? calla, m' aymia;
¡tant prompte vols morir ó vols matarme!
Perque estich ben segú, pitera nena,

si algun dia arribés ab tú á casarme,
que si tú no 't morías d' alegría
l' endemá 'm moriria jo de pena.

MATA PARENT.

PRINCIPAL.

«*La función de mi pueblo*» es una producció escrita ab la facilitat y lleugeresa que son lo sello del seu autor D. Xavier de Burgos.

No 'ns ocuparém detingudament de aquesta obreta, que si en algunas escenas está perfectament conduhida, en altrás y sens dupte ab lo fi de produhir efecte, cau en la caricatura, recurs de que no déu valerse un autor de talent, ab menos rahó, si aspira á conquistarse un nom entre 'ls qu' escriuhen sainetes, produccions que exigeixen sobrietat y exactitut y que equivalen als quadros de género en pintura.

Coneixíam ja *La función de mi pueblo* per haverla representada fa pochs anys la companyia Mario y ara com llavors ha tingut igual éxit.

Cert que la companyia que actua en lo *Teatro Principal*, es apropósit per aquestas obras, y de aquí que s' hi trobi sempre lo conjunt qu' es la condició indispensable per lo bon efecte.

Las Sras. Alverá, Calmarino, Alvarez y los Srs. Manini, Manso, García, Amato, Peña y quants treballan en aquesta obreta, vestiren y caracterisaren los seus papers. fentse mereixedors dels aplausos del públich. La Senyoreta Gambardela, nos demostrá que no tan sols es una bona dama jove, sino una tiple que Déu nos en do.

La direcció acabada fins en los últims detalls y no duptém que *La función de mi pueblo*, será per molts nits la funció del *Teatro Principal*.

Dimars á la nit va estrenarse ab éxit un sainete titolat: *El vitriolo*.

LICEO.

LUCREZIA BORGIA.

Quan se posa en escena una ópera de confront, lo primer inconvenient no son los artistas que la cantan, sino la comparació que 'l públich estableix entre ells y 'ls que l' hancantada anteriorment.

¡Y figürinse la *Lucrezia* si se n' haurá cantat de vegadas al Liceo!

Lo Sr. Fargas del *Diari de Barcelona*, crónica vivent del gran Teatro, me parlava de una tal Barbieri-Dini, que allá en lo temps de la picó, debutava sempre ab la *Lucrezia*. Aquesta artista reunia á una véu hermosíssima, una cara lletja, y com *Lucrezia* apareix en escena ab careta, quan ella se la treya, s' havia captat ja las simpatias, com á cantant de mérit, que com á dona no hauria obtingut tan facilment.

Donchs de la Barbieri-Dini ensá, vagin abocant *Lucrezias*.

La Medea Morelli, debutant, es una dona de bona presencia que alcanza ja l' edat experta de la *jamoneria*. Tot lo que li falta de potencia de véu, li sobra d' art per conduhirla y ferla brillar. Té naturalitat en lo dir, correcció en vocalisar y talent d' actrís. En l' aria de sortida, arrastrá al públich en pes; en lo segon acte perdé part de lo que havia guanyat anteriorment, y en lo rondó del darrer torná á reconquistarho.

Lo Sr. Marconi bastant desigual la primera nit, se va refer en la segona representació alcansant numerosos aplausos. La célebre frasse del terceto *Oh mia madre* que la nit del dissapte passá poch menos que desapercibuda, tingué que repetirla 'l diumenje. En la romansa del Sr. Goula *Solo rimasi e misero* 's mostrá escelent cantant y notable artista.

La contralt Sra. Vidal molt acertada y l' orquesta, conduhida p' l' mestre Goula, notable com sempre. Al *crescendo* del acte segon,

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

— Y donchs, Llúcia, ¿tambè 'ns passejém?
 — ¡Ja ho veyéu! S' ha tancat la *frábica* hont jo treballava; l' home, ab aixó de l' *Asposició*,
 també está en vaga, y per acabarho d' adobar, ab l' excusa de que som Nadal, aquestas criaturas
 també fan festa á estudi.

respongué 'l públich ab un gran *crescendo* de aplausos.

ROMEÀ.

Continua representantse ab éxit *La pena de mort*.

Ahir dijous havia d'estrenarse la pessa del Sr. Bassegoda titulada: *De cop y volta*.
La senmana entrant ne parlarem.

NOVEDATS.

Cap novedat, més que l'estreno de una pessa titulada *Raromantia*.

S' anuncia ademés lo próxim estreno de un drama catalá titolat: *Muralla de ferro*, que ha posat ja en ensaig la companyia del Sr. Tutau.

TIVOLI.

Nos sembla que la empresa d'aquest teatro ha trobat un nou *filon* ab la popular obra *Cádiz*, que acaba de posar en escena.

A pesar de ser una sarsuela coneguda, la seva música la fa sempre agradable, y la nota patriòtica que vibra en la seva lletra no deixarà may de trobar eco en lo cor del públich entussiasta, que aplaudeix frenèticament l'aparició-anacronisme dels voluntaris catalans.

La execució no desdiu gens de la que ha obtingut per part de altres companyias. La senyora Leyda desempenya 'l seu paper ab aquella gracia especial que Nostre Senyor li ha donat, la Ragner se porta com una heroina, y 'ls senyors Puig, Sala-Julien, Gil y demés artistes contribueixen al éxit, treballant ab verdader carinyo.

En la direcció escènica s' hi veu una má experta que ha sapigut treure partit de las situacions culminants de la obra: lo bulliciós desfile de las tropas, al final del acte primer, al pèl.

Los coros, lo cos de ball y l'orquestra, dirigida pèl infatigable Pérez Cabrero, acaban d' adornar l' éxit.

Tenim *Cádiz* per dias.

Y ara que parlém del *Tivoli*

No podém menos de deplorar lo mal camí que certs artistes—per altra part molt apreciables—han emprés, pera arrancar uns quants aplausos, passant per sobre del bon gust y de las consideracions que s' deuben tenir al públich, al verdader públich que va al teatro pera passar bé l'estona y nò pera sentir... inconveniencias.

Sense anar més lluny y á fi de que 'ns entengam—pues nosaltres may critiquém pèl gust de criticar,—lo senyor Sala-Julien canta en *Toros de puntas* unas coplas sobre un *gos* y un *gat*, que farian tornar vermell al més despreocupat cabo de caballeria.

Lo distingit barítono del *Tivoli* dirá potser que 'l públich las demana cada vespre y qu' ell, per galanteria, déu compláurel. No hi tal cosa: á més de ser molt discutible aixó de que sigui 'l públich qui demana ditas coplas, lo senyor Sala ja pot comprendre que si no las hagués cantadas may, lo públich ni sisquiera sabria que tals coplas existeixen.

Justament la sarsueleta *Toros de puntas*—que 'ls artistes del *Tivoli* desempenyan d' un modo inmillorable,—es prou aixerida y graciosa porque puga ferse y repetir-se cent vegadas, sense tenir de recorre á adornos de la naturalesa de las coplas del *gos*, lo *gat* y 'l *defeuto*, sobre tot tenint en compte que al teatro hi van senyoras.

Sentim véurens obligats á fer indicacions d'

aquest género; pero estém segurs de que, si la empresa coneix los seus interessos, posará un *veto* á aquestas extralimitacions que podrian arribar á perjudicarla.

Advertim, per fi, que lo que dihém no es fill únicament de la nostra apreciació personal. A la sortida del teatro, durant lo llarch passatge del carreró que va á la porta,—que per cert dona temps per sentir molts conversas,—hem pogut recullir, explícitament formuladas per cent bocas distintas, las queixas de las quals nos fem eco.

CATALUNYA.

S' ha estrenat lo magnífich drama *Patria* de Sardou, arreglat ab los motllos de las novelas per entregas, ab lo títol de *Entre el amor y la patria*.

Es deplorable que obras de certa importancia no sigan tractadas ab una mica més de consideració.

CIRCO EQUESTRE.

La *Feria de Sevilla* es un va y tot de dansas, cançons, pantomimas y escenas andalusas.

Una de las cosas que més sorprén es la transformació que sofreix la pista per donar lloch al espectacle, ahont per fi de festa s' hi verifica la corrida de un novillo.

Los inconvenients que presentá l'espectacle la primera nit, han anat desapareixent en las representacions successivas. Ara ja no resulta llarch ni pesat. Al revés, lo públich hi passa molt bé 'l rato.

No podía de menos: en la *Feria de Sevilla* s' hi pot firar tothom, porque hi ha cosas per tots los gustos.

N. N. N.

SORTEIG.

Una vella va comprar un décim de Loteria, y, guardantlo, esperá 'l dia qu' havian de sortejar.

Ab un interés marcat, que á dintre son cor reynava, á Déu sempre demanava que li surtis premiat.

Y aixís, ab aquest mareig que la vella 's va donar, á poch á poquet va arribar la vigilia del sorteig.

Com que l'afany que tenia era més madur que vert, va volguer saber del cert si aquell número treuria,

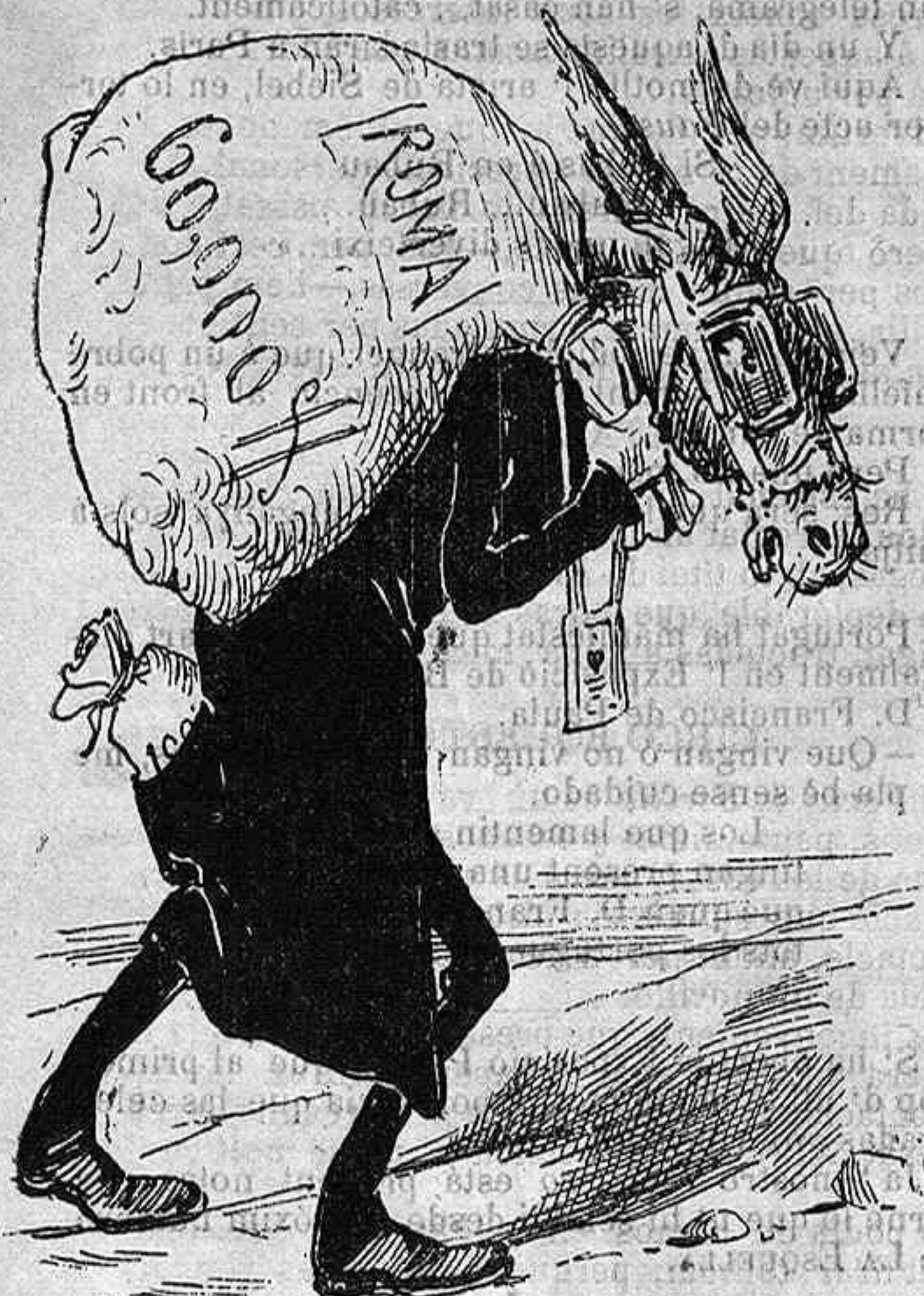
y ab gran panteig se 'n va anar, per tenir tristesa ó goig, á trobar á un home boig que sabia endavinar.

Tant punt va se' al seu devant li va ensenyar lo bitllet y com qui conta un secret aixís va exposá 'l seu plan:

—Vull saber si 'm sortirà (que per saberho aquí vinch) aquest número que tinch.

Lo boig, sens dir res, despenja una ploma y un tinter, agafa un tros de paper hi fa 'l número... y se 'l menja,

PELEGRINACIÓ A ROMA.

Al anar, molt plens d' agallas
y carregats de dinés...

Y al torná, escurats, tots motxos,
molts rosaris... y res més.

—Y ara perdéu lo neguit,
digué 'l boig ab acent clá;
que, perque surti demá,
jo 'm purgaré aquesta nit.

J. PUIG CASSANYAS.

La claveguera del carrer de Casanovas encare ha donat joch en la sessió del dimars últim.

Una comissió del Ajuntament va traslladarse á la claveguera, y allá va decidir que 's tractava de una obra pública destinada á fer desapareixe 'ls bassals qu' en días de pluja 's formavan en aquell carrer, y que per lo tan no tés res de particular que s' hagués construït á expensas del Ajuntament.

La claveguera ab aquest dictámen de la comissió quedá limpia de pecat y d' inmundicia.

Pero 'l Sr. Gassull, que sab ahont jeu lo dimoni, féu notar sobre 'l assumpto cosas molt xocants. En primer lloch lo dissapte y 'l dilluns van ferse en la citada claveguera certas obras de reconeixement que van cambiar l' estat de la construcció.

Lo Sr. Gassull ha vist seccions en que 'l morter estava fresch, com si á última hora s' haguesen tapat certas comunicacions.

Además li consta al Sr. Gassull que l' ingenier del municipi ni ha dirigit, ni ha ordenat la obra... y aixó no s' ha pogut tapar tant facilment.

Y per últim se tracta de una construcció que ha costat á la ratlla de 4,000 pessetas, y contra lo que la ley disposa respecte á las obras que escedeixen de 2,000, la claveguera no ha sigut treta á subasta.

¿Que tal? ¿Qué me 'n diuen dels detallets exposats pel Sr. Gassull.

Vostés quedan en llibertat de opinar lo que bé 'ls sembli: l' Ajuntament—després de un discurs tremebundo del Sr. Sol—acordá que lo fet ben fet estava, y corroborá quan menos alló tant sapigut de «vots son trunfos.»

A la sortida del Saló de Cent:

—¿Que 't sembla, noy, lo discurs de 'n Sol?

—Que 't diré jo, pobre de mí!... Trobo que aquest es un Sol diferent del' altre... Lo Sol de casa la ciutat no serveix per donar llum, sinó per deixarnos á las foscas.

Ya pareció aquello.

Y aquello es lo que 's deya quan en Serrano Casanova estava fent ayguas, ell y las gabias de la Exposició.

Lo primer que fa tot malalt es buscar un metje, y 'l Sr. Serrano Casanova va posarse en mans del Sr. Macaya, facultatiu de l' arcaldia y gendre del perínclit D. Ignaci Fontrodona. Lo Sr. Macaya, home compassiu, no sols va assistirlo, sinó que además va auxiliarlo de la seva butxaca, deixantli 400,000 pessetas.

Pero com lo mal era gravíssim, no n' hi havia prou ab aixó, y 'l metje Sr. Macaya li va prescriure unas fortas tomas de caldo municipal.

PER NADAL.

Un simpàtich masové,
que porta tot lo que tè.

Tal se deduheix de un dictàmen aprobat per l'Ajuntament sobre 'l pago de un crèdit de 400,000 pessetas a D. Ramón Macaya per obras de la Exposició, anteriors a la cessió del Sr. Serrano Casanova.

¿Comprenen ara l' afany de la Corporació municipal en realisar la Exposició pesi a qui pesi, y costi lo que costi?

Es allò que deyan: «L' honra de Barcelona està empenyada.»

Sí, senyors, sí, l' honra de Barcelona..... y las 400,000 pessetas de D. Ramón Macaya, metje de l' arcaldia y gendre del perñelut D. Ignaci Fontrodona.

La fira de Sant Tomás, aquest any s' està celebrant ab tota la magricia imaginable.

Falta de forasters..... falta de negocis..... falta de tot.

Y 's comprèn perfectament que 'ls forasters no hajan vingut.

Per haver de veure certas cosas, val més no moure's de casa.

Podém anticipar als nostres lectors la noticia de que la casa López ha adquirit la propietat de la obra *El año pasado*, del Sr. Ixart, corresponent al 1887. Donada la importancia que 'ls traballs criticchs del Sr. Ixart han adquirit en los dos anys que venen publicantse, creyém que l' éxit del tomo d' aquest any superarà als anteriors.

Mielvaque y la Martinez Campos, segons diu un telégrama, s' han casat... católicament.

Y un día d' aquests se trasladarán a París.

Aquí vè de motllo l' arieta de Siebel, en lo tercer acte del *Faust*.

«Si trobas a en Rubau
Rubau... Rubau...
Digali que 's diverteixi...»

Veig en un periódich extranger que a un pobre infelís li està sortint una excrecencia al front en forma de banya.

Pero una no més.

Res: serà que la seva dona l' enganya sols a mitjas.

Portugal ha manifestat que no pendrà part oficialment en l' Exposició de Barcelona.

D. Francisco de Paula:

— Que vingan ó no vingan los portugueses, me tè pla bè sense cuidado.

Los que lamentin sa ausencia
tingan present una cosa:
que quan D. Francisco s' infla
tots los portugueses sobran.

S' ha obert la Exposició Parés, que al primer cop d' ull tè molta més importancia que las celebradas anteriormente.

Ja 'l nostre *revistero* està prenent notas per dirne lo que n' hi sembli desde 'l pròxim número de LA ESQUELLA.

Al veure tants quadros reunits y tantas firmas

PER NADAL.

Un ciutadá molt de bè
que busca lo que no tè.

representadas en aquell certámen, deya un visitant:

—Los paletas s' han declarat en *huelga*: en cambi las *paletas* dels pintors ara treballan més que may.

Un periódich pregunta si es cert qu' en algunes obras de l' Exposició s' hi empleava en lloch de ciment la pols de las carreteras que afuixeixen á Barcelona.

¿Qué t' això de particular? Molt al contrari; jo —sense ser partidari de l' Exposició— trobo que aquest sistema reuneix, entre altres, tres ventatjas positives.

Primera: estalvi de diners.

Segona: limpieza de las carreteras, que, com hi ha mon, b' ho necessitan.

Y tercera y principal: donar verdader caràcter á l' Exposició, en quan, á falta d' altres objectes, serà bó que al menos los que acudin á visitarla s' *exposin* á que 'ls cayga una volta ó una paret á sobre.

La marquesa de Perales ha entregat al bisbe de Madrid 51,000 duros, resultat de una colecta de senyoras, destinats á...

—¿A qui? ¿Als treballadors sense feyna?

—No, senyors, nó; destinats al papa.

Los diners repeteixen avuy aquell adagi catalá: «Per todas parts se va á Roma.»

¿Saben quin serà l' objecte destinat á l' Exposició universal, que ha de cridar més poderosament l' atenció pública?

Un llonguet.

Si, senyors, sí, no se 'n riguin: un llonguet elaborat fa trenta anys per un forner de Logronyo y que deixant á part la duresa, 's manté en perfecte estat de conservació com si sortís del forn.

Un cop tancada l' Exposició, quan vinga l' hora de passar comptes, lo llonguet de Logronyo serà cedit á la ciutat.

De modo que Barcelona, ja tindrà llonguet per rosegat.

Procedent de Cuba, ha arribat á Barcelona, 'l notable escriptor D. Domingo Figarola y Caneda, director de *La Ilustración Cubana*.

Li doném la més cordial benvinguda, tant més quan creyem saber que 'l seu viatge t' per objecte millorar las condicions de aquella important publicació, que alcansará de segur un lloch distingit entre las millors que veuen la llum tan á Europa com á América.

La empresa constructora del *Grand Hôtel* tracta de provehirse de cortinatjes, alfombras, objectes de lampisteria, mobiliari y tot lo demés que necessiti en las fábricas y establiments del extranger.

¿No veuen com es veritat alló que deyan de que l' Exposició havia de ferse, quan no per altra cosa, per remediar los efectes de la crisis?

Se parlava aquest dia de una *huelga* d' ebanistas, á la qual ne seguiria una de forners.

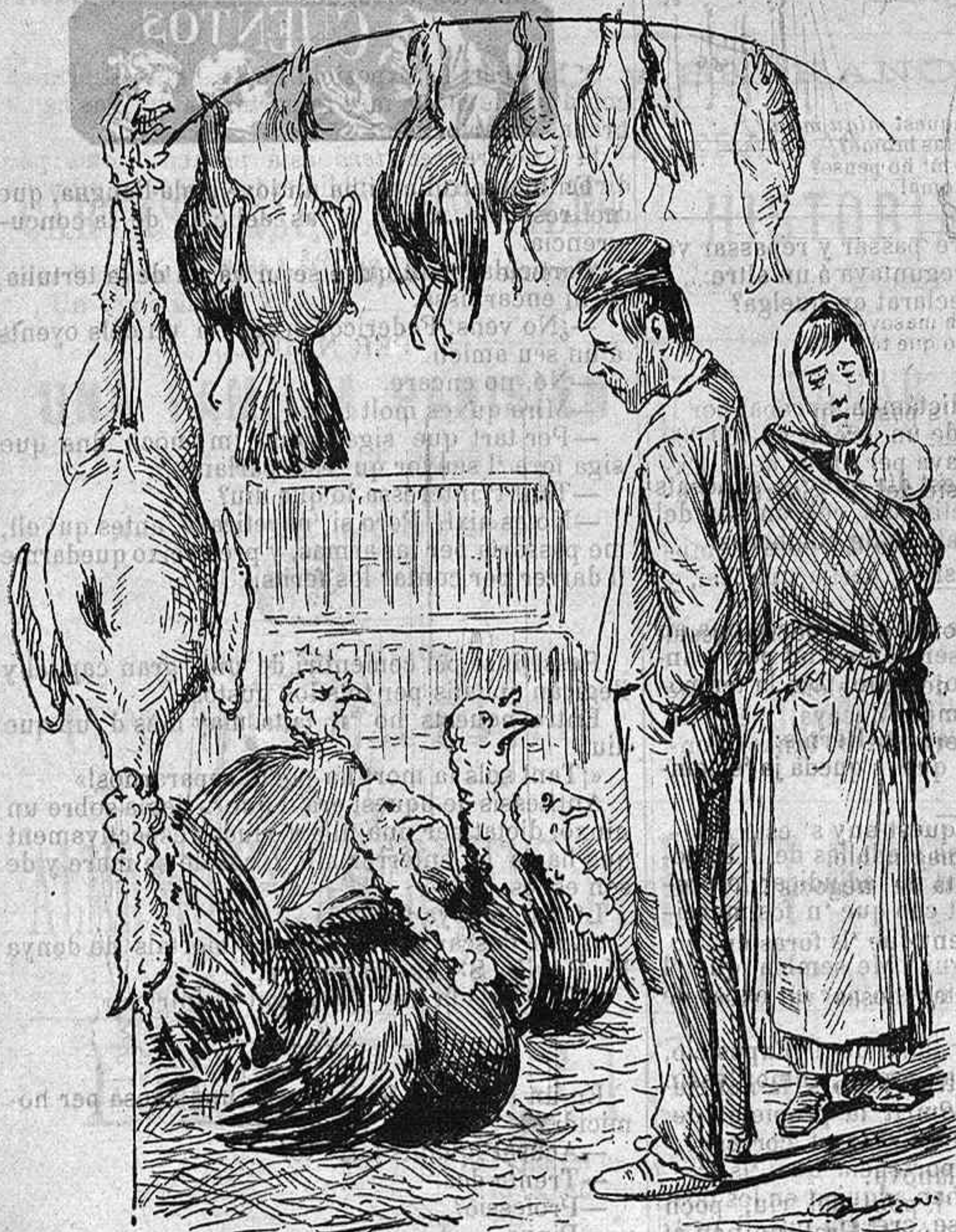
Endavant ls hatxas.

Fins que vinga la *huelga* més imminent y més curiosa de todas las imaginadas.

La *huelga* forrosa dels consumidors.

Cullit al vol, á la Rambla, 'l dia de la manifestació dels *huelguistas*.

A LA RAMBLA.

—Ja ho veyeu, fills mèus, á Barcelona tothom es desgraciat: uns porque no poden menjar, altres porque se 'ls menjan.

UN GAT PELEGRÍ.

—¿Qué vols dí ab aquest miau miau?
¿que ploras ó es que fas broma?
¿Vols t' hi jugar que m' ho penso?
¿Tú voldries vení á Roma!

Un treballador, al veure passar y repassar vari-
as patrullas de civils preguntava á un altre:

—¿Qué també s' han declarat en huelga?

—¿Qui?

—'Ls civils.

—¿Y aixó?

—Com veig que també 's passejan ..

Un periódich deya aquest día que 'ls suposats
directors de la huelga, delinguts, cobren sou del
Ajuntament y pertanyen al cos de bombers.

¡Bomba!

Lo tenor Sr. Anton, que debutá á Barcelona ab
éxit desgraciat, acaba de ser contractat pera can-
tar en lo teatro de Oporto, durant tota la temp-
orada de Carnaval.

Ja 'm sembla que sento al Sr. Bernis:

—Veste'n Anton, que 'l que 's queda ja 's com-
pón.

Lo jurat calificador de las medallas de l' Expo-
sició Universal ha acordat no adjudicar lo pre-
mi, per no haverne trobat cap que 'n fós merei-
xedora.

¡Qué volen que 'ls digui! Me sembla que 'l
jurat ha pecat en aquesta ocasió per un excés de
ruger

Perque la medalla fós digne de l' Exposició,
bastava que 'ls aspirants al premi, enmotllessin
un bunyol de ca 'l Tío Nelo.

Viatjant pèl carril de Vilanova.

Quan lo tren emboca 'l pont del riu, poch
avants de arribar á l' estació del Prat, un nen s'
aboca á la finestra de la dreta del wagó, y pre-
gunta:

—Papá ¿quin riu es aquest?

—Lo Llobregat.

Lo nen, deixa la finestra de la dreta y abocantse
á la de l' esquerra, torna á preguntar:

—¿Quin riu es aquest, papá?

—Home, 'l Llobregat.

Y 'l nen plantantse al davant:

—Ay noy... Dos Llobregats. Jo 'm creya que
no n' hi havia més que un.

En una tertulia hi ha un jove mala-llengua, que
no respecta res, y fá las delicias de la concu-
rrencia.

Particularment quan se 'n vá un de la tertulia,
s' hi encarnissa.

—¿No vens, Federico? pregunta un dels oyents
á un seu amich.

—Nó, no encare.

—Mira qu' es molt tart.

—Per tart que siga. Jo no 'm moch fins que
siga fora 'l senyor qu' está parlant.

—Tant t' interessa lo que diu?

—No es així. Pero si 'm retirava antes qu' ell,
me passaria per las armas, y prefereixo quedarme
'l darrer per contar los ferits.

Passéjine pèl cementiri de una gran capital y
llegirán epitafis per tots los gustos.

Entre aquests no 'n falta may més d' un que
diu:

«¡Tant sols la mort ha pogut separarnos!»

Antífessis de aquest era 'l que 's llegia sobre un
ninxo, dictat per una filla y viuda respectivament
que havia fet enterrar allí 'l cos de sa mare y de
son espos.

L' epitafi deya aixis:

«Aquí descansan los restos mortals de donya
M. P. y D. S. S., son gendre.

»¡Tant sols la mort ha pogut reunirlos!»

En un tribunal. Se tracta de una causa per ho-
micidi.

—Acusat ¿quants anys tés?

—Trenta dos.

—Professió?

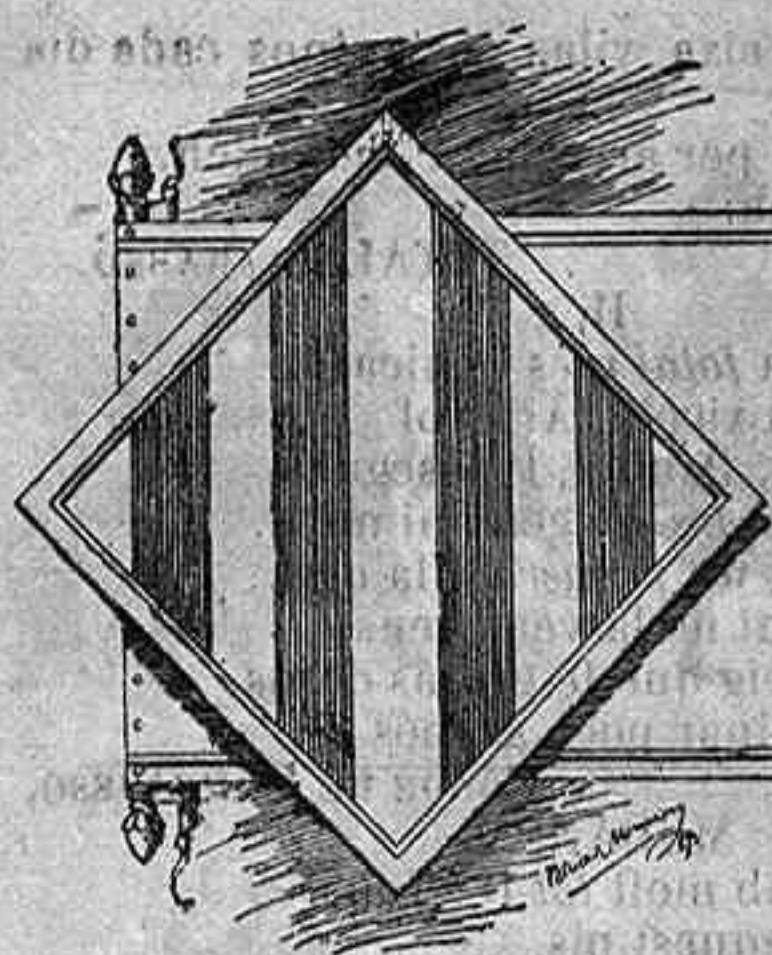
—Pinxo.

—Estat?

—Molt trist.

LLIBRERÍA ESPANYOLA: RAMBLA DEL MITJ, 20

BARCELONA

ANUNCIS

ACABA DE PUBLICARSE

LA BOCA DEL INFIERNO

por ALEJANDRO DUMAS

Un tomo de 220 páginas

P=1

JULIO VERNE

Norte contra Sur, 1.ª, 2.ª, 3.ª y 4.ª parte. Ptas. 4 | Camino de Francia, 1.ª y 2.ª parte. Ptas. 2

CASTRO y SERRANO

OBRAS LITERARIAS

CARTAS TRASCENDENTALES

PRIMERA Y SEGUNDA PARTE

Un tomo en 4.º, Ptas. 5.

HISTORIAS VULGARES

2 tomos en 4.º, Ptas. 10.

UNA FAMILIA PARISIÉN

(LOS ABISMOS DE PARIS)

POR

XAVIER DE MONTEPIN

Un tomo Ptas. 2.

PAUL DE KOCK

UN LIBERTINO

Ptas. 0'50.

ERRAR DE UN PUNT

JOGUINA CÓMICA-LÍRICA EN UN ACTE Y EN VERS

PER

D. A. MIRABENT y D. M. MESTRES

Música de J. VENTURA

Preu Ptas. 1.

PAUL DE KOCK

EL HOMBRE DE LOS TRES CALZONES

Ptas. 1.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuyneras: gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas.

Desde Ptas. 0'37 á Ptas. 4'50

DIETARIO PARA 1888

1/2 página por día en cartoné.	Ptas. 1'50
1/2 id. id. en tela.	» 2
Página id. »	» 2'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútu, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. Ne responém de extravíós, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-mi-lla.
2. ID. 2.ª—Rus-si-a.
3. MUDANSA.—Call-Gall-Ball-Tall.
4. ACENTÍGRAFO.—Miró-Miro.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Anton Cánovas del Cas-tillo.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Petronila.
7. GEROGLÍFICH.—Per palmesans Palma.

XARADAS.

I.

CARTA.

Estimat cusi: La quarta-quinta de casa diu no prima-tres-quatre ab lo que li va dir ta tersa-prima Primera-

ESPERANTLA.

Tres horetas de plantón,
donant la guardia á un fanal...
¡Vaja! Per fer de Tenorio
s' ha de ser bastant... formal.

quarta, al eixir per eixa vila, portantnos cada dia un aixám de confusions.

Espero contestació per arreglar l' embolich.
Disposa de ta cosina:

TOTAL CLARASSÓ.

II.

—Quina total més bonica
tè aquella xicota, Arturol
—Pues jo, Pauhet, t' asseguro
que no es dos-hu gens ni mica.
—¡Y du un primera á la dos!..
No, si aquí no la veus gens.
—Prou veig que tè grosas dents
y un caminar poch garbós

CONDE DE MANGANESO.

MUDANSA.

—Me sab molt tot D.ª Tona
de deixá aquest pis.

—Perqué?

—Perque es bonich y barato.
—¡Tot, D. Lluís, que pèl mateix
total no 'n trobará un altre
de millor?

—Diffcil es.

—Qu' es diffcil?—Pues observi
que 'l pis no tot al carrer,
y á més tè 'l doble defecte
de ser xich y tosç.

—Es cert.

J. SUGRAÑES URPI.

ACENTÍGRAFO:

Una molt maca total
me va ensenyar en Cabot
y de cantarla no 'm tot
ab lo mèu parent Marsal.

P. COLPK.

TRENCA-CLOSCAS.

ROSA RENOZA FEU.

Valladolid.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un drama cas-tellá.

SUTERO FUROR Y C.^a

LOGOGRIFO-NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—En la mitología.
- 7 5 3 6 7 5.—Vehicul usat á Barcelona.
- 3 6 7 6 5.—Nom d' home en diminutiu.
- 5 2 5 4.—Joch de cartas.
- 5 6 7.—Riu de Catalunya.
- 7 6.—Nota musical.
- 1.—Consonant.
- 5 6.—Herba aromática.
- 3 6 4.—Membre del cos humá.
- 3 2 7 6.—Salsa de fécula.
- 5 2 3 4 5.—Cosa espessa.
- 3 2 5 1 6 5.—Poble immediat á Barcelona.
- 7 6 3 6 5 4 7.—Lo que fas si un plat t' agrada.

P. TALLADAS.

CONVERSA.

—Escolta Pep ¿sabs ahont viu en Camilo?
—La Paula ho sab. ¿Perque 'l buscas?
—Perque si s' estés al carrer d' Espalter, segur que l'
hauría vist algun dia; y 'm convé molt per preguntarli
com se diu la sèva dona.

—Donchs no indaguis més, qu' entre 'ls dos hem dit
lo nom d' ella y 'l del carrer, número y pis en que viu-
hen actualment.

PIK-TIK-CRIK.

GEROGLÍFICH.

× ×

S L

a a a

K R

T I

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.